

Sygnatura akt II W 1641/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim, Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Wojciech Baszczyński Protokolant: st. sekr. sąd. K. P.

przy udziale sierż. M. H. z KPP w O. W..

po rozpoznaniu w dniu 06 kwietnia 2017r.

sprawy przeciwko:

Z. M. (1) z d. L., c. J. i W. z d. K., ur. (...) w K.

obwinionej o to, że:

w dniu 11 października 2016 roku ok. godz. 10.00 w O. W.. kierując samochodem m-ki P. (...) o nr rej. (...) jadąc ulicą (...) od ulicy (...), będąc na skrzyżowaniu z ulicą (...) nie zastosowała się do znaku o symbolu A-7 i nie udzieliła pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem m-ki V. (...) o nr rej. (...) Z. P., który poruszał się ulicą (...) w kierunku ulicy (...) doprowadzając do zderzenia obu pojazdów czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym;

- tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw

1. Obwinioną Z. M. (2) uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, tj. wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to na zasadzie tego przepisu skazuje ją na karę grzywny 150,00 /sto pięćdziesiąt/ złotych.
2. Na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwalnia obwinioną od ponoszenia kosztów postępowania, obciążając nimi Skarb Państwa

(-) SSR W. B.

Sygn. akt: II W 1641/16

UZASADNIENIE

W dniu 11 października 2016r. w O., Z. M. (2) jechała samochodem osobowym marki P. (...) o numerach rejestracyjnych (...) ulicą (...) w kierunku skrzyżowania z ulicą (...). Dojeżdżając do skrzyżowania nie zastosowała się do znaku A-7 i nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem osobowym marki V. (...) o numerach rejestracyjnych (...) Z. P., jadącemu drogą z pierwszeństwem przejazdu ul. (...), doprowadzając tym samym do zderzenia obu pojazdów.

Dowód: oświadczenie sprawcy kolizji drogowej k.6 i 7, szkic k. 8

Na skutek zderzenia w samochodzie P. (...) stwierdzono uszkodzenia przedniej części pojazdu, a samochodzie V. (...) uszkodzenia drzwi z prawej strony, okolic nadkola i błotnika.

Dowód: decyzja o wypłacie odszkodowania k. 9, płyta CD k. 18 i 27, wydruki fotografii k. 1923, 28-31.

Obwiniona Z. N. ma ukończone 66 lat, ma wykształcenie średnie techniczne, jest emerytką, podnieta świadczenie emerytalne w wysokości ok. 1.750,00 zł miesięcznie, nie ma nikogo a utrzymaniu, zamieszkała w O. ul. (...), jest właścicielką domu jednorodzinnego, nie była uprzednio karana.

Dowód:

Obwiniona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. W toku postępowania sądowego obwiniona podawała, iż to Z. P. uderzył w lewą stronę jej samochodu, a ona jechała zgodnie z przepisami ruchu drogowego.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionej, uznając je za przyjętą linię obrony. Wyjaśnienie te są niespójne i nielogiczne, a podany przez obwinioną przebieg zdarzenia z 11 października 2016r. pozostaje w sprzeczności z oświadczeniem sprawcy kolizji złożonym bezpośrednio po zdarzeniu, jak również z zeznaniami słuchanych w sprawie świadków: Z. P., B. G. oraz A. J., którym Sąd jako rzeczowym, logicznym, spójnym wzajemnie potwierdzającym się, dał wiarę w całości.

Świadek Z. P. był uczestnikiem przedmiotowego zdarzenia drogowego. Prowadził on pojazd, jadąc ul. (...), czyli drogą z pierwszeństwem przejazdu względem ulicy, która jechała obwiniona. Ominął stojącą na prawym pasie koparkę i przejeżdżał on na zielonym świetle zjeżdżając na prawy pas jezdni. W momencie przejeżdżania przez krzyżowanie z ul. (...) doszło do zderzenia z pojazdem obwinionej.

Świadek A. J. jako kierowca autobusu (...) w O. widział całe zdarzenie bardzo wyraźnie, z pozycji kierowcy pojazdu wyższego on pojazdów bezpośrednio biorących udział w zdarzeniu. Świadek ten nie ma ponadto żadnego interesu w tym, aby zeznawać nieprawdę, jest on osobą obcą w stosunku do obwinionej i Z. P.. Świadek ten potwierdził wersję wydarzeń przedstawioną przez świadka P., która jest jednocześnie wersją stwierdzoną podpisanym przez obwinioną i świadka P. oświadczeniem sprawy kolizji drogowego, sporządzonym bezpośrednio po zdarzeniu.

Świadek B. G. zeznała, że nie widziała samego zdarzenia drogowego, ale była świadkiem jak bezpośrednio po kolizji, obwiniona i Z. P. spisali oświadczenie sprawy kolizji drogowej w celu zgłoszenia szkody komunikacyjnej u ubezpieczyciela sprawy kolizji.

Sąd nie odnosi się do zeznań świadka S. U., ponieważ nie mają one znaczenia dla sprawy.

Sąd dał również wiarę zgromadzonym w sprawie dokumentom, których rzetelność i wiarygodność nie była kwestionowana w toku postępowania.

W świetle powyższych rozważań Sąd zważył co następuje:

Obwiniona Z. M. (2) swoim zachowaniem wyczerpała dyspozycję wykroczenia z art. 86 § 1 k.w.z zgodnie z którym, czynu tego dopuszcza się ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Zachowanie sprawcy naruszające komentowany przepis polega na niezachowaniu należytej ostrożności, następstwem czego jest spowodowanie zagrożenia w bezpieczeństwie ruchu drogowego. Najogólniej ostrożność jest definiowana w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. – Prawo o ruchu drogowym, który stanowi, że „uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność, albo gdy ustawa tego wymaga – szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego,, ruch ten utrudnić albo

w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę”. Zgodnie z przepisami cytowanej ustawy – Prawo o ruchu drogowym przez określenie „szczególna ostrożność” należy rozumieć zachowanie ostrożności polegającej na zwiększeniu uwagi i dostosowaniu zachowania uczestnika ruchu, a więc pieszego, kierującego, a także innej osoby przebywającej w pojeździe lub na pojeździe znajdującym się na drodze, do

warunków i sytuacji zmieniających się na drodze, w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie (art. 2 pkt 22).

Obwiniona, w dniu 11 października 2016 roku, kierując samochodem osobowym marki P. (...) o numerach rejestracyjnych (...), spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w taki sposób, że w ostrowie (...), jadąc ul. (...) od ul. (...), będąc na skrzyżowaniu z ul. (...) nie zastosowała się do znaku o symbolu A-7 (ustęp pierwszeństwa przejazdu) i nie udzieliła pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem osobowym marki V. (...) o numerach rejestracyjnych (...) Z. P., który poruszał się ul. (...) w kierunku ul. (...), doprowadzając do zderzenia obu pojazdów i powodując ich uszkodzenia.

Zgodnie z utrwalonym poglądem Sądu Najwyższego dla odpowiedzialności z art. 86 k.w. konieczne jest ustalenie, że sprawca nie zachował „należytej ostrożności”, a więc takiej jaka była wymagana w danej sytuacji. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest zobowiązany do zachowania ostrożności, czyli do postępowania uważnego, przeczernego, stosowania się sytuacji istniejącej na drodze. W niektórych sytuacjach ustawa wymaga jednak od uczestnika ruchu drogowego ostrożności szczególnej, a więc większej niż zwykle wymagana. Taka szczególna ostrożność, to ostrożność polegająca na zwiększeniu uwagi i dostosowania zachowania uczestników ruchu do warunków i sytuacji zmieniających się na drodze

w stopniu umożliwiającym odpowiednio szybkie reagowanie (wyrok SN z dn. 29-04-2003r., sygn. akt. III KK 61/03, (...) Lex nr 77467).

Obwiniona, Z. M. (2) będą uczestnikiem ruchu drogowego, mając obowiązek stosowania się do znaków drogowych i sytuacji na drodze, a więc widząc ciężki sprzęt wykorzystywany podczas remontów nawierzchni jezdni, a także zbliżające się skrzyżowanie z drogą z pierwszeństwem przejazdu, powinna zachować ostrożność, a więc zmniejszyć prędkość, a nawet całkowicie zatrzymać pojazd przed skrzyżowaniem, a następnie po ustąpieniu pierwszeństwa wszystkim pojazdom znajdującym się na drodze z pierwszeństwem przejazdu, przejechać bezpiecznie przez skrzyżowanie.

Biorąc zatem powyższe pod uwagę, Sąd uznał obwinioną winną zarzucanego jej czynu z art. 86 § 1 k.w. i wymierzył jej karę grzywny w kwocie 150,00 zł.

W ocenie Sądu wysokość kary grzywny jest adekwatna do stopnia winy obwinionej i stopnia społecznej szkodliwości zarzucanego jej wykroczenia.

Art. 118 § 1 k.w. stanowi, że w razie skazania, obwinionego obciąża się zryczałtowanymi wydatkami postępowania oraz innymi należnościami, o których mowa

w § 3 (tj. wynagrodzeń biegłych, pełnomocników stron), jeżeli należności takie powstały

w postępowaniu. Sąd może jednak zwolnić obwinionego w całości lub w części od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, jeżeli istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową

i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności (art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.). Mając na uwadze sytuację rodzinną i majątkową obwinionej, jej wiek oraz wysokość uzyskiwanej przez nią dochodów, Sąd zwolnił obwinioną od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, a obciążył nimi Skarb Państwa.

/-/ W. B.